

Endavant

ORGAN DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

FEDERACIÓ
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Nº 147 (Nova etapa)

Juny del 1965

LES DETENCIONS DE TREBALLADORS CATALANS

Els Socialistes europeus protesten Una resposta plena de falsedats

Al costat dels telegrams de protesta de totes les confederacions sindicals, nacionals i internacionals, els Partits Socialistes han enviat també telegrams protestant contra les detencions dels companys treballadors acusats d'ésser dirigents de l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya Josep Pujol, Ignasi Carvajal, Josep Elhombre, Antonio Martinez, Salvador Domenech, Joan Valdenebro.

El Labour Party, els socialistes francesos, els italians, els alemanys, han dit el que pensaven de les detencions i reclamat la llibertat. Matthöffer, diputat socialista alemany diu molt clarament a Solís en el seu telegrama: «sense llibertat sin-

dical, sense llibertats democràtiques, Espanya no entrarà al Mercat Comú». I Vittorelli, Secretari Internacional del Partit Socialista Italià, senador, reclama «l'immediata llibertat dels obrers detinguts».

Solís ha tingut la poca vergonya de contestar amb un telegrama que és tot un poema i que reproduïm al marge: La nostra resposta és clara - i demanem una enquesta internacional per dir on és la veritat.

1. - Els detinguts són acusats d'activitat sindical: demanen augment de salaris, sindicats obrers democràtics i dret de vaga. Solís menteix quan diu el contrari.

2. - Les activitats d'aquests treballadors eren i són pacífiques i d'acord amb el pensament de l'immensa majoria dels espanyols, que creuen que un sindicat obrer democràtic, responsable i seriós, és una garantia de pau social millor que l'actual CNS al servei dels patrons i dels dirigents falangistes. Solís menteix quan diu el contrari.

3. - La legislació social no ha estat promulgada per representants sindicals autèntics gaudint de llibertat sino per un govern dictatorial. Solís menteix quan diu el contrari.

4. - Les intervencions socialistes i sindi-

cals internacionals no són ingerències «estrangeres» sino manifestacions de l'esperit internacionalista que anima als treballadors de tot el món. Solís menteix quan diu el contrari.

5. - La CNS: és una organització al servei dels patrons i de l'estat que no té president. Solís és Secretari del Movimiento - nomenat per Franco, que n'és el jefe - i Delegado de Sindicatos. També menteix àdhuc quan signa el telegrama i demana «que siguin compresos els seus esforços en favor dels treballadors». Els esforços en favor dels treballadors es demostren amb fets, no amb paraules. I no és empronant els obrers que convencrà ningú.

En tot cas, malgrat la llei sobre les vagues «industrials» que ja no seran un delicta però encara no seran un dret - com són a tots els països lliures - Solís no enganyarà ningú. La reforma del codi és un pas endavant que han conquistat els treballadors amb la seva lluita: aquests treballadors que Solís empresona.

Altres passos endavant seguiran. Fins al triomf del sindicalisme obrer i de les idees que els treballadors catalans defensen amb coratge i continuaran defensant malgrat les persecucions i les dificultats.

La "Jefatura" o el catiau on Creix tortura

El telegrama de resposta del Ministre

SIG. VITORELLI
DIRECTORE RELAZIONI INTERNAZIONI PSI ROMA.
VIA DEL CORSO 476.

GARANTIAS CIVILES ASEGURADAS TRABAJADORES INculpADOS
ACTIVIDADES POLITICAS CONTRARIAS GENERAL DESEO PAZ PARA TODOS
LOS ESPAÑOLES PUNTO ESPAÑA TIENE LEGITIMO DERECHO ELABORAR
SUS PROPIAS LEYES Y HACERLAS RESPETAR MAXIME CUANDO TODA
LEGISLACION LABORAL FUE PROMULGADA POR REPRESENTANTES
SINDICALES AUTENTICOS GOZANDO PLENA LIBERTAD PUNTO CUALQUIER
INTERVENCION EXTRANJERA ASUNTOS INTERIORES ESPAÑA CON
ANIMOS ALTERAR PROSPERIDAD Y TRANQUILIDAD REINANTES LA
CONSIDERAMOS COMO MALEVOLA INGERENCIA MIENTRAS LAMENTAMOS
NO SEAN COMPRENDIDOS NUESTROS ESFUERZOS EN FAVOR UNA
AUTENTICA EMANCIPACION CLASE TRABAJADORA.

JOSE SOLIS PRESIDENTE SINDICATOS ESPAÑOLES.

Una Victòria de la Representació Popular

(Un estudiant comenta aquí les perspectives dels darrers moviments universitaris)

Si el règim no s'ha decidit a utilitzar la força contra el sindicat d'estudiants catalans, ha estat perquè tenia motius. En bona part, i afegint-se a l'ordre i a les excepcionals dimensions del moviment estudiantil, ha estat determinant el que aquest coincideix amb les manifestacions obreres. Coincidència no pas merament temporal. En efecte, per damunt de diferències de classe, el que els metallúrgics i paletes de Madrid, o els bascos, o el que els treballadors catalans han plantejat amb energia en les manifestacions dels darrers mesos. Era el mateix que nosaltres hem fet valdre aquests dies: el dret a organitzar-nos i a expressar-nos lliurement en la defensa dels propis interessos i aspiracions. Tots demanàvem i demanem el mateix: la llibertat sindical.

La llibertat sindical.

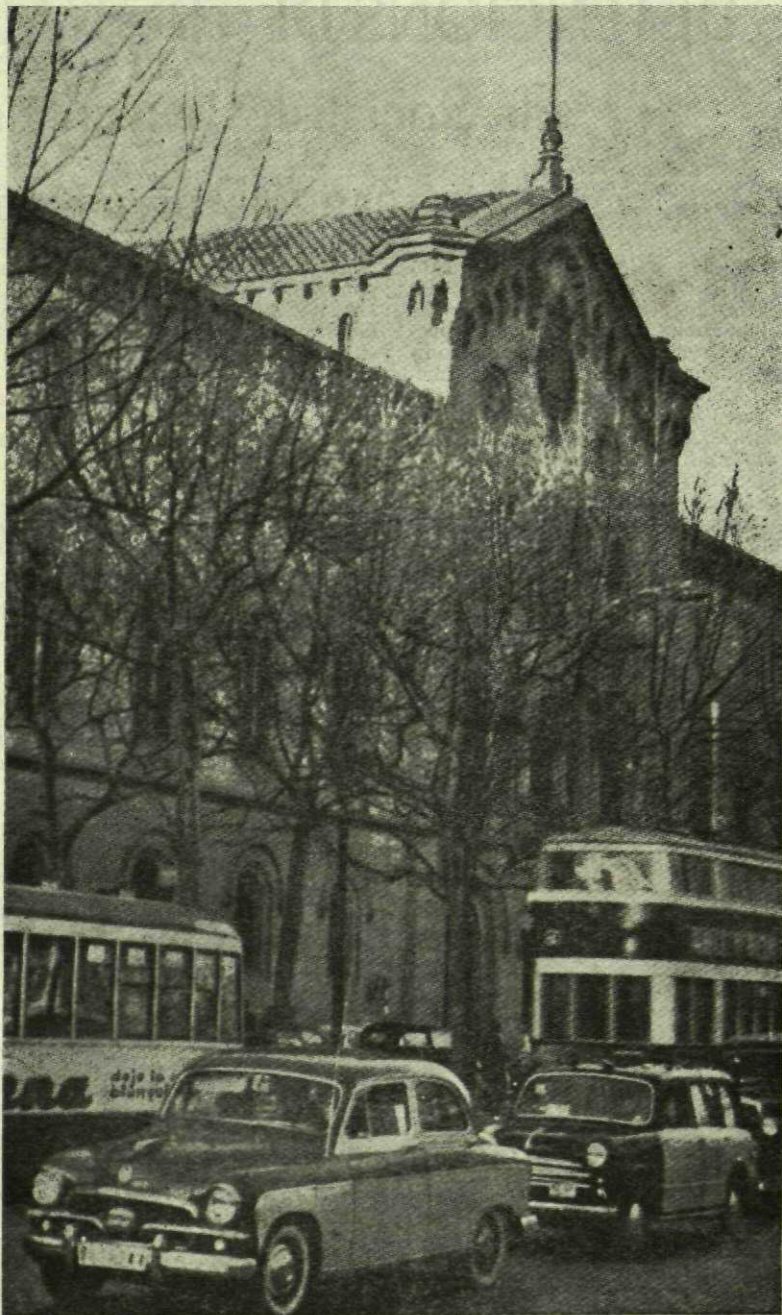
Hem de dar-nos compte que els èxits obtinguts aquests dies, les cessions que el govern s'ha vist obligat a efectuar, s'han degut al temor a una possible acció convergent de grans sectors del poble demanant la lliberació sindical. Per això, quan els estudiants « moderats » sostenen la conveniència de separar les reivindicacions estudiantils de les obreres no sols cometem un acte classista i egoïsta sino a més un greu error tàctic que, desenvolupant-se, podria conduir-nos a un fracàs. No podem ni pensar en la solució real del nostre problema sindical sino dins del marc d'un reconeixement general i total de la llibertat sindical. És impossible un sindicat privilegiat, « legal » inserat com una excepció dins l'actual « ordre » sindical. Un sindicat així no té vigència a menys que sigui castrat de naixença. Desenganyem-nos: el que volem unànimement els estudiants catalans no és el mateix que els estudiants de l'Opus que dies enrera apedregaven « El pensamiento navarro ». Ells volen un sindicat representatiu, però apolític i desvinculat tant de la problemàtica sindical obrera com dels grans problemes que avui té plantejats el país. Nosaltres, creiem que faria el joc a les maniobres « liberalitzadores » d'un cert neocapitalisme franquista que avui intenta aprofitar-se d'una forma descarada de la força encara poc estructurada dels moviments estudiantils i obrers per a reforçar-se com a grup de pressió.

Queda doncs ben clar que no volem un sindicat desvinculat de la problemàtica sindical del món obrer ni dels problemes nacionals del nostre país. Això no s'ha d'entendre d'una forma simplista, pensant, per exemple, que volem fer agitació i manifestacions al costat dels obrers i poca cosa més. Al contrari: nosaltres creiem que una Universitat autònoma, un sindicat estudiantil lliure, són instruments molt eficaços en el combat dels obrers per la democràcia i l'alternativa socialista. Això no són paraules, sino fets inqüestionables.

Una Universitat i un sindicat d'estudiants plenament democràtics són instruments essencials perquè poden erigir-se

en censors públics i prestigiosos de l'acció repressiva del règim; perquè poden formar grups cada vegada més nombrosos i qualificats d'intel·lectuals i científics que arribant a la comprensió de l'explotació de classe com a determinant de la lluita política i conscients de la seva responsabilitat, es posin al costat de la classe obrera i del socialisme; finalment, perquè uns organismes lliures són un precedent i un estimul que actuen de catalitzadors en tota lluita per l'alliberació nacional i social.

Per fer vèler aquests objectius, no acceptarem fórmules de mixtificació. El sindicat d'estudiants catalans ha d'ésser una arma democràtica, no un « sindicat de bones consciències ». Afirmarem, dins del sindicat, la nostra voluntat de lluita contra el règim i el capitalisme i estarem disposats a lluitar contra tota formulació confusionalista o oportunista, si arribés a manifestar-se dins l'evolució de les estructures sindicals. Si hem lluitat contra el SEU com exponent dins l'Universitat d'unes forces determinades, lluitarem

també contra qualsevol concepció sindical ambigua que s'oposés a la responsabilitat fonamental dels estudiants democràtics en l'actualitat: col·locar-se al costat de la classe obrera i de les demés classes populars en el seu combat per la lliberació sindical i per la representació popular.

La representació popular.

Perque el que esta passant a la nostra Universitat no és sino el primer capítol públic d'un procés molt més ample, que comença a desenvolupar-se a diversos camps (a través del qual les masses obres, les classes populars, els sectors professionals, les comunitats culturals i nacionals oprimides, exigeixen de forma cada dia més enèrgica el dret a la representació popular).

La lluita dels estudiants per un sindicat democràtic arreu de la península s'enllaça (prenent el seu sentit més autèntic) amb la lluita obrera per la lliberació sindical, i amb la presa de consciència creixent de tots els pobles peninsulars reclamant la representació popular àdhuc dins de les estructures actuals, per a imposar la democratització.

El paper que els estudiants hem d'assumir és el de catalitzadors d'aquesta política de lliberació sindical i de representació popular. A través d'ella el que hem aconseguit al nostre camp d'acció (és a dir: el reconeixement « a regañadientes » d'unes estructures noves, democràtiques, substituïnt pacíficament les velles estructures opressives), vagi repetint-se arreu del país, com una gran onada democràtica: als col·legis professionals, alguns dels quals tenen ja representants plenament democràtics, i també als sindicats obrers, als municipis, a totes les associacions on equips de representació popular preparen el moment de celebrar assemblees democràtiques com les que nosaltres hem efectuat per a instaurar la legalitat democràtica allà on existia l'opressió del règim.

En aquesta llarga acció per la representació popular, que serà una perllongada sèrie de cessions d'un règim, impossibilitat de reprimir a unes majories actives exigint els seus drets amb capteniment però amb energia i fermesa, l'exemple dels estudiants serà essencial. Per això el nostre compromís és avui important. El sindicat d'estudiants catalans, amb les demés unions d'estudiants de les altres Universitats peninsulars, haurà d'actuar prenent consciència de la seva responsabilitat i de la necessària inserció dins dels problemes de la collectivitat.

Aquesta inserció no pot efectuar-se a un nivell merament acadèmic o cultural. Ha de prendre un caràcter combatiu i moure's al costat de dues accions paral·leles: l'acció dels assalariats per a la lliberació sindical i l'acció política per la representació popular i l'alliberació nacional.

NOTA INTERNACIONAL

SANTO DOMINGO - BUDAPEST

La mateixa encesa protesta que suscità en nosaltres l'agressió dels tancs russos contra els treballadors de Budapest la suscita avui el desembarc dels « marines » americans contra el poble de Santo Domingo. Com diu Madariaga en la carta adreçada a Johnson, els Estats Units han recolzat durant trenta anys Trujillo, i quan un cop d'estat militar expulsà Bosch,

els Estats Units s'afanyaren a reconèixer els nous dictadors. Però quan el poble proclama de nou la llibertat el primer gest dels americans és desembarcar marines. I l'excusa és que hi havia comunistes entre els revolucionaris! Com volen que no n'hi hagi? Amb la política que fan l'estrany és que no n'hi hagi molts més.

LA CONFIRMACIO DEL NOSTRE ANALISI

El darrer decret dels Ministres

El cinquè de Juny, quan faltaven alguns dies només per les vacances universitàries s'ha publicat el reglament del « nou » SEU. De fet, significa un cert pas endavant en el pla de la democratització - però també es crea un famós « Comissari del SEU » que serà nomenat per falange que tendeix a suprimir precisament tot el que s'acorda en el terreny democràtic.

Els estudiants reunits abans a Barcelona, i més tard en una reunió federal a Madrid, havien ja refusat aquesta tutela.

El proper any universitari veurà el replantejament d'aquest problema i la lluita per la democratització continuarà.

M. S. C. a Mèxic

A Mèxic. Nou Comitè de la Secció. En la darrera reunió de la Secció de Mèxic, que fou molt concorreguda, es discutiren els diversos problemes polítics i sindicals que preocupen avui el Moviment. Es nomenà per unanimitat el nou Comitè de Mèxic que està format dels següents companys: Miquel Alcubierre, Josep M. Carrió, Joan Gilabert, Josep Parcerisses i Salvador Vidal Rossell.

A Perpinyà

La nostra secció de Perpinyà torna a estar de dol. Ara és el company Nolla, militant de tota la vida al moviment obrer de Vilanova que ha desaparegut, endut per una cruel enfermetat. El nostre company, junt amb altres de la contrada havia sembrat a la comarca les idees d'emancipació social dels treballadors i havia sabut sempre complir amb el seu deure, a l'exili com abans a casa nostra. Avui reposa en pau a Perpinyà on tants de refugiats han afirmat fins el final llur fidelitat a la causa del poble.

Expressem amb aquestes ratlles el nostre condol a la seva companya i a tota la seva família.

Endavant

ADMINISTRACIO:
M. MIQUEL
26, rue des Potiers - TOULOUSE (H.G.)
C. Ch. Postaux: 1792-75 - Toulouse

Le gérant: A. IBORRA

Imprimerie LABAU - Perpignan

ELS UNIVERSITARIS CRITIQUEN EL DECRET REORGANITZANT EL SEU.

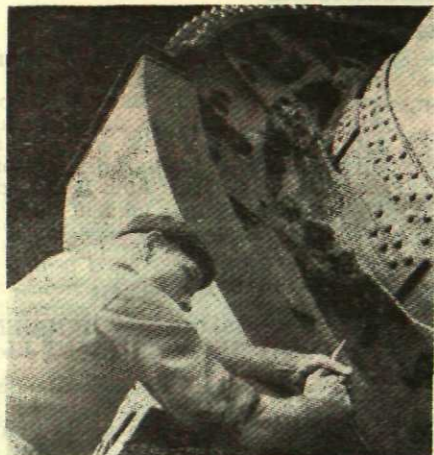
BARCELONA. — Els delegats dels estudiants s'han reunit per estudiar el decret que el govern ha publicat reorganitzant el SEU i han acordat refusar el decret que no respecta el veritable desig dels estudiants de tenir un « sindicat autònom, democràtic, lliure » i no ha estat elaborat per les representacions estudiantils. La junta dels delegats « acordà seguir en la línia de consolidació i perfeccionament de les estructures sindicals » i demanà la « convocatòria d'un Congrés de delegats elegits pels estudiants », on « seran discutides i aprovades les bases de l'organització sindical ».

DUES DADES SOBRE L'ENSENYAMENT A ESPANYA.

MADRID. — « Hi ha actualment a Espanya més de 7.000 ajuntaments que no saben el que és una Biblioteca Pública, sobre els 9.000 que comprèn el país » (dades oficials). « En alguns districtes universitaris, de 200 càtedres de matemàtiques només cinc són ocupades per llicenciats d'aquesta especialitat ». « De l'Universitat de Barcelona surten anualment només sis llicenciats de matemàtiques » (declaracions del senyor Joan Casulleres, director de l'Institut Milà i Fontanals).

Escola i Ensenyament per a tots

Els Treballadors i la Joventut de tots els pobles de la Península faran triomfar l'acció per la Federació, la Democràcia, el Socialisme

CATALUNYA

LES DETENCIONS DELS TREBALLADORS.

BARCELONA. — Josep Pujol, treballador metal·lúrgic a la Montesa, Ignasi Carvajal, empleat al Banc de Madrid, Josep Elhombre empleat municipal, Antoni Martínez obrer d'Indústries Químiques, detinguts a principis d'Abril han

estat processats pel jutge del Tribunal d'Ordre Públic. Són acusats de dirigir les Federacions de Indústria de l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya i de propaganda il·legal demanant sindicats obrers, llibertat sindical i dret de vaga.

EL PARTIT SOCIALISTA ITALIA PROTESTA CONTRA LES DETENCIONS.

ROMA. — El Senador Vittorelli, Secretari Internacional del P.S.I. ha enviat un telegrama de protesta als senyors Solis, Garralda i Iturmendi, per l'empresonament « dels companys acusats de reclamar sindicats obrers i llibertat sindical » i demana « la seva llibertat en nom dels drets fonamentals de l'home ».

MANIFEST DE LA FEDERACIÓ DE L'ENSENYAMENT DE L'ASO.

BARCELONA. — La Federació de l'Ensenyament de l'ASO ha distribuït abundantment un manifest en el que s'afirma que « sols una acció col·lectiva i organitzada, relligada a la lluita dels treballadors, pot aconseguir els objectius d'una autèntica educació popular ».

PER LA UNIVERSITAT CATALANA.

BARCELONA. — Més de cent cinquanta personalitats catalanes han enviat una lletra al rector de la Universitat de Barcelona solidaritzant-se amb les reivindicacions estudiantils i precisant « que a Catalunya aquests problemes tenen un caràcter propi derivat de les característiques del nostre poble, que cal tenir en compte quan es reestructurarà la Universitat Catalana ». El senyor Jordi Rubio, President de l'Institut d'Estudis Catalans, encapçala la llista dels signataris.

LA PROTESTA D'OTTO BRENNER.

FRANKFURT. — Otto Brenner, President de la Federació Internacional d'Obrers Metal·lúrgics, de l'I.G. Metall i personalitat destacada del moviment obrer alemany ha enviat un llarg telegrama de protesta al governador civil de Barcelona « pels continuats empresonaments i persecucions contra els sindicalistes » i demana la « llibertat de Pujol, Carvajal, Elhombre i Martínez, el processament dels quals és incompreensible pels treballadors dels països democràtics ».

GALICIA

ELS UNIVERSITARIS GALLECS PRENEN POSICIO

SANTIAGO de CAMPOSTELA. — Menys coneguda que l'acció dels altres universitaris dels pobles hispànics, la dels gal·lecs fou igualment ferma. La Facultat de Ciències acordà separa-se del SEU, la

de Dret acordà no reconeixer cap dirigent no elegit democràticament, les de Medicina i Lletres no pogueren reunir els delegats per impedir-ho la policia. Les vagues del 5 i 6 d'Abril foren unànimes.

El Moviment Socialista de Catalunya ha començat la publicació d'un butlletí de notícies titulat **SERVEI CATALA D'INFORMACIONS** que ha tingut una acollida

extraordinària. Reproduïm, pel seu interès, el comentari que publica aquest primer número del qual treiem també aquest curt resum de notícies.

LA SITUACIÓ POLITICA A MADRID

La situació política, després de les manifestacions obreres i universitàries, després de les accions nacionals de Catalunya i Euzkadi, es caracteritza per la confusió. A Madrid tothom parla de crisi. El govern sembla dividit, alguns ministres ni es saluden, i molts alts funcionaris escolten amb complaença les veus de « l'oposició moderada ». Algunes ambaixades són molt actives.

En aquest ambient enrarit, dues tendències semblen apuntar-se dintre del sistema. Els « durs » encapçalats per Alonso Vega, Carrero Blanco, Vigón, potser Nieto Antunez que molts consideren com l'home que puja, i els « evolucionistes » representats per Castiella, Solis, Lopez Bravo... partidaris de començar la famosa « institucionalització » separant els poders de Cap de l'Estat dels de Cap del Govern, i obrint, molt lentament, les perspectives de la « liberalització » que Fraga ha sovint cantat.

L'actitud de l'església és evidentment molt important: la influència del Cardenal Herrera i de l'equip de « Ya » és més aviat favorable a l'evolució prudent que Ruiz Jimenez defensa activament.

Dit això les dificultats no són petites. Adhuc suposant que es convenci a un Franco envellit i sovint empioicat, els problemes no manquen: qui seria el primer ministre? Hi ha candidats: Garrigués, Motrico, Artajo... Però per on començar? Si la pressió dels estudiants ha provocat la descomposició del SEU, que no serà amb la pressió obrera i la descom-

PAIS VALENCIA

LA VAGA DELS METALLURGICS DE SAGUNT

A « Altos Hornos » de Sagunt la vaga segueix. La causa fou una demanda de revisió de les primes per part del Jurat d'Empresa. Fins ara la direcció s'ha limitat a demanar la intervenció governativa i a acomiadar amb « cartas de despido » a un cert nombre de treballadors. Pel moment hi ha prop d'un centenar d'acomiadats, entre ells tres membres del Jurat

d'Empresa que la direcció considera com a promotors de la vaga.

Dimarts dia 8, el Jurat ha parlamentat amb la direcció exposant-li que la primera condició per a reprendre el treball era la readmissió dels obrers despatxats. L'empresa, per la seva banda, ha donat un plaç per a reincorporar-se al treball que acaba avui, dia 8 a les dotze de la nit.

UNA ACTITUD INQUISITORIA

El Rector de la Universitat de València, Don J. Corts Grau, ha prohibit la « SETMANA DE LA CULTURA VALENCIANA », que havien organitzat els estudiants de Filosofia i lletres i en la qual intervenien els intel·lectuals més destacats de la vida valenciana, com eren Fuster, Sanchis Guarnier, Alfaro, Tomàs Llorens, etc.... Gairebé als mateixos dies

el degà de la Facultat de Dret, D. Efrén Borrajo, prohibia també una actuació del cantant RAIMON.

Les dues vegades s'ha evidenciat l'actitud inquisitorial de les esmentades autoritats acadèmiques, que s'han convertit en fidels executors de la política genocida de l'Estat espanyol contra els valors espirituals del nostre poble.

EUZKADI

L'EXIT DEL DIA DE LA PATRIA BASCA.

BILBAO. — Segons dades fidedignes més de seixanta mil ciutadans bascs es concentraren a Vergara — malgrat la

prohibició del governador civil — per commemorar el dia d'Euzkadi.

ELS TREBALLADORS BASCS I EL FEDERALISME.

BILBAO. — « Lan Deya » òrgan de S.T.B. publica una interessant i dura crítica de l'article de Martínez Cobo en « Le Socialiste » de Toulouse en el qual es definia una actitud de cara als « regionalismes, separatismes o autonomies ».

L'òrgan de STB, publicat a l'interior

d'Euzkadi, protesta contra l'actitud « hipòcrita » de l'article del PSOE de Toulouse, que « voldria recollir els fruits « positius » del franquisme per liquidar els problemes de les nacionalitats ». « Els que pensen així no tenen res de socialista » acaba afirmant « Lan Deya ».

PORTUGAL

OPOSIÇÃO PORTUGUESA E DEFENDER PORTUGAL

El Moviment Democràtic de Lliberació de Portugal i llurs Colonies (M.D.L.P.C.) ha fet públic un extens comunicat en el que fa palesa la seva indignació per l'assassinat del General Humberto Delgado, cap eminent de l'oposició portuguesa. El M.D.L.P.C. acusa els autors d'aquest crim i manifesta la seva confiança en el triomf de les forces democràtiques a tots els pobles de la Península Ibèrica.

L'ASSASSINAT DEL GENERAL DELGADO.

BADAJOS. — A Badajoz ha arribat la muller del General Delgado per confirmar l'identitat del seu marit. La policia de Badajoz ha interrogat els periodistes que havien arribat anteriorment, prohibint-los fer-se eco dels rumors. Els periodistes fan remarcar que els « rumors » que donaren com a vivent el general Delgado — quan ja s'havia denunciat la seva desaparició — eren sovint de fons governamentals, espanyoles o portugueses.

Les contradiccions del Pla de Desenvolupament

per PAU FERRER

El Pla de Desenvolupament Econòmic «i social» té ja un any de vida. Estan ben clars uns resultats obtinguts: **una pujada vertical dels preus**, de les dimensions acostumades abans que l'equip de tecnòcrates de l'Opus Dei es fes càrrec de la política econòmica.

Les **tensions inflacionistes** han tornat a sortir a plena llum tan bon punt l'economia espanyola ha intentat créixer a una taxa una mica elevada.

EL CAPITALISME ESPANYOL INCA-PAÇ DE FER UN PLA.

En aquest aspecte, l'existència d'un Pla no ha superat la **contradicció bàsica del desenvolupament capitalista**: l'alternativa entre situacions de depressió (amb grans masses d'atur i capacitat sense utilitzar) i un creixement amb fortes distorsions en el nivell de preus. Però això no ha d'estranyar a ningú, car per a redreçar el curs pendular de l'economia capitalista (aquesta marxa d'un pas endavant i un endarrera) cal una planificació ben muntada, i el nostre Pla no és més que una mascarada. Posat a no ésser res, ni tan sols significa un esforç de coordinació i racionalització dels interessos del gran capital, tal com ho és, per exemple, el model del que ha estat burdament imitat: el Pla francès. Per a aconseguir això, hauria calgut una decidida voluntat de posar les estructures econòmiques espanyoles al nivell de les vigents avui a Europa; és a dir: la decidida resolució d'una sèrie de qüestions que l'economia espanyola arrossega d'un passat que es perllonga massa: **unes estructures quasi-feudals a l'agricultura, un desenvolupament industrial limitat, que porta encara les marques de la primera revolució industrial, una forma de producció en la que al monopoli més escandalós només s'hi oposa la petita empresa, quasi artesana, mal equipada i ineficient.**

Tots aquests problemes tenen solució, àdhuc dins del marc d'un sistema capitalista, perquè en gran part són de caràcter tècnic. Els èxits en uns quants aspectes del Mercat Comú en són un bon exemple. Però els nostres capitalistes són porucs, conservadors, ineptes. El seu mal no vol soroll. Pensen que més val menjar poc i païr bé, mentalitat aquesta que no és la que s'acostuma a citar com exponent de l'empresari «emprenedor» dins la **mitologia capitalista.**

De l'original sistema d'organització europea només s'han copiat els mots. Calia fer un «Plan de Desarrollo», perquè això és el què es porta. Però sense tocar res. Els nostres aprenents de tecnòcrates de l'Opus creuen, pel que es veu, que n'hi ha prou amb posar en un paper que les coses aniran d'una determinada manera perquè vagin així, en la realitat. I, és clar, després es troben amb sorpreses, com la pujada general dels preus.

ELS TREBALLADORS VICTIMES DEL PLA.

Però aleshores, en comptes de reconèixer les falles del sistema, d'acceptar que unes previsions - uns purs bons desitjos - no poden substituir una acció orientada, pensada i ferma, es treuen de la mànega una explicació del més pur estil reaccionari: **són els augments de salaris els qui tenen la culpa de tot.** Ja tenim el culpable: només cal eliminar-lo. Es decreta el bloqueig de salaris, es prohibeixen els augments de retribucions i, una vegada més, **la classe obrera paga.**

L'explicació no pot ésser més burda. En un país que té el nivell de vida més baix d'Europa, que pateix una pèrdua constant dels seus millors homes que han d'anar-se'n a l'estranger a buscar un sou per viure, **ara resulta que els salaris són massa alts !!** I el gran argument s'escampa pels discursos dels consells d'administració i pels diaris: l'increment de sous no pot anar per damunt de l'increment de la productivitat.

Però no hi ha res més fàcil de demostrar que la falsedat d'aquesta afirmació.

En primer lloc, en termes purament econòmics, és més aviat cert que unes pressions en els costos de la mà d'obra són un estímul per a l'empresari, per a una millora en l'eficiència productiva, al **forçar-lo a realitzar inversions** (màquines, etc.) que augmentin la productivitat. La millor forma per a perpetuar una estructura productiva arcaica i antiquada, és facilitar una mà d'obra barata.

Per altra banda, fixar com a límit a l'augment salarial el nivell de la productivitat equival a lligar a la classe obrera a les decisions arbitràries dels capitalistes.

tes. Perquè està demostrat que l'augment de la productivitat no depèn de l'esforç del treballador, sino — decissivament — de l'utilitat que aquest tingui a la seva disposició. És a dir: si un torn és de l'any 1920, per més treball que s'hi apliqui, no arribarà a produir com un de modern. De qui depèn aleshores que la productivitat augmenti? **Del patró, i no de l'obrer.**

Ara resulta que l'utilitat és vell, i no pot donar de sí. **I que se n'ha fet dels fabulosos beneficis que els capitalistes han acumulat durant tots aquests anys?** Els nostres patrons s'han estimat més retirar-los de les empreses, despilfarrar-los per a viure com a «Pacchàs», o camuflar-los a la Banca estrangera.

A l'hora de fer un esforç d'inversió volen que siguin els obrers els qui, una vegada més, paguin la factura de la operació.

AQUESTA SOLUCIO ES INACEPTABLE PER LA CLASSE OBRERA.

EL SOCIALISME I EL DESENVOLUPAMENT ECONOMIC.

Que els augments de sous fan pujar els preus? Només en una circumstància: **quan es transfereixen íntegrament als preus de venda.**

Però no seria possible descomptar-los dels beneficis fabulosos dels patrons, quedant els preus intactes? Això, els capitalistes espanyols no volen admetre-ho de cap manera. Volen mantenir intacte una situació de privilegi desmesurat, d'injustícia flagrant, un exemple únic a Europa de desproporció entre guanys del treball i del capital.

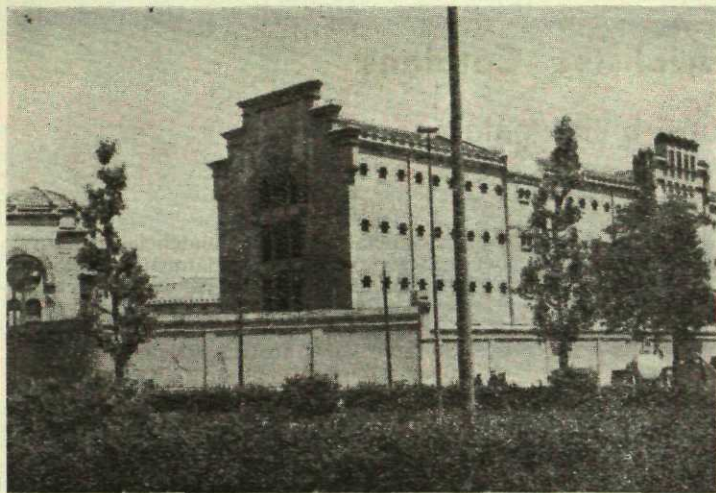
El nivell de beneficis espanyol és tan sumament elevat, que atreu el capital internacional, que no troba enlloc ocasions de lucre tan desmesurades.

El capitalisme espanyol, emmarcat ara en un «Pla» no ha trobat altre solució que escanyar els salaris. Amb això ha demostrat una vegada més el seu esperit egoïsta i tronat. Perquè una mesura d'aquest tipus només pot ésser aplicada d'una manera: mantenint ofegada a la classe treballadora en uns sindicats que no són tals, sino purs instruments d'opressió. Això vol dir que els capitalistes voldrien seguir actuant a l'ombra d'un règim que movilitzi les forces armades contra qualsevol intent de lliure expressió o associació de la classe obrera.

No ens hem, doncs, de deixar enganyar. El capitalisme espanyol no constitueix una força de progrés i democratització, sino que continua éssent la **força opressora de sempre, disposada a vendre el país pels seus interessos més immediats.**

Només el socialisme, guiat per una sòlida racionalitat i recolzant en l'acció i la voluntat aquestes masses que avui exigeixen, a Madrid, a Barcelona, a Bilbao, la llibertat sindical i el dret de vaga serà capaç de fer realitat a casa nostra els ideals de justícia i de progrés. Endavant, doncs, vers l'alternativa socialista!

LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES

La "Modelo": el Dret hi està tancat

LLIBERTAT DE PREMSA I D'ASSOCIACIÓ

Lletra de València

UNA REUNIO A LA CAMBRA SINDICAL AGRARIA

El dijous 22 d'abril tenia lloc una reunió important a la CAMBRA SINDICAL AGRARIA de València i diguem important car el motiu de la reunió era estudiar la situació en la que es troba la taronja davant de les mesures adoptades pel Mercat Comú respecte els productes agraris dels tercers països. Allí es van congreguar, baix la presidència dels respectius presidents de les cambres de les províncies de la regió, tots els «grans de la taronja», és a dir els peixos grossos de la nostra burgesia agrària.

La situació es considerarà crítica: les mesures del Mercat Comú prompte estaran vigents (en el cas del arròs ja n'estan); aleshores el proteccionisme dels sis significarà la catàstrofe de les nostres exportacions citríques i pel moment és gairebé segur que la pròxima temporada 65-66 ens serà desfavorable per complet. A través de totes les intervencions es revelaria un esperit de gran inquietut i unes pressions cara el govern per a que es reactivi l'ingrés d'Espanya al Mercat Comú. El conegut potentat don J. de Miguel donà compte de les gestions efectuades prop del ministre del Comerç, relatives a possibles acords bilaterals amb països del Mercat Comú. S'anomenà una comissió de representants del capital taronger que proposà mesures concretes al govern, mesures destinades a salvar el temps que podrien durar les converses prèvies a un acord entre el govern i el M. C.

Tal reunió, ocasionada per les pressions dels «grans de la taronja», de tota la regió valenciana, ens revela un estat d'inquietut entre les altes esferes agrícoles i el comanament d'una mena de grup de pressió davant del govern per tal d'impulsar l'ingrés d'Espanya al M. C.; les altes esferes veuen perillar ara els seus ingressos de l'exportació interessos que són considerables.

El problema, però, es plantejarà a partir del moment en que ni les pressions sobre el govern, ni les d'aquest sobre el

M. C. donin un resultat immediat, aleshores - quina serà l'actitud d'aquests grans? A la fi la qüestió es simple: el nostre camp, única base econòmica del país, està en l'aire, el trust d'exportadors veu que els anys de les «vaques grosses han passat»; el govern i els sindicats no poden ja ni defensar els interessos dels seus protectors. Els llauradors i arrendataris resten encara inactius davant d'aquest tràfec, més — fins quan continuarem expectants davant de les manobres dels burgesos i els jerarques? Els llauradors deuen veure com els seus interessos no són ni els dels «grans» ni els del govern i, que la nostra situació de marginalitat al costat d'Europa està condicionada per unes realitats polítiques que cal eliminar i que en el llenguatge concret es tradueix per establir les bases d'una vida política normal i democràtica a Espanya.

J. del P.

MULTES ALS ESTUDIANTS.

VALENCIA. — S'han notificat les multes següents als estudiants: quatre estudiants, Artal, Bartrina, Reig, Martínez, multes de 5.000 pessetes. Quinze altres estudiants: multes de 2.000 pessetes.

El virrei de València, senyor Sanchez Malo prohibeix àdhuc cantar.

Organitzat per la societat «Fomento de Agricultura, Industria y Comercio» se havia previst un Festival de Musica en el que tenia que actuar el cantant valencià Raimon, guanyador del primer premi al Festival de la Cançó Mediterrànea en 1963. Pocs dies abans la Jefatura local de policia comunicava que l'acte no podia celebrar-se sense la prèvia autorització del governador de la «província». El senyor Sanchez Malo es negà a donar aquesta autorització i el Festival de Música no pogué celebrar-se.

La solidaritat obrera internacional es manifesta

TELEGRAMES DE PROTESTA DE TOT EL MON.

MADRID. — José Solis, Juan Garralda, el Governador Civil de Barcelona han rebut telegrames de protesta de totes les organitzacions sindicals lliures: la CIOSL, la CISC, la FIOM, l'AFL-CIO, Force Ouvrière, la CFDT; «Protestem en contra de la repressió i detenció dels sindicalistes Pujol, Carvajal, Elhombre, Martínez i altres que proven d'obtenir justícia elemental i drets de llibertat d'associació garantitzats per tota societat humana i civilitzada» — Irving Brown, representant de la CIOSL prop de les Nacions Unides.

Una còpia d'aquest telegrama, similar als altres enviats, ha estat adreçada a totes les delegacions membres de les Nacions Unides.

TELEGRAMA DELS SOCIALISTES ALEMANYS.

BONN. — El diputat Matthöfer, del Partit Socialista Alemany, ha enviat el telegrama següent al Governador Civil de Barcelona i al senyor Solis: «Protestem enèrgicament contra detenció arbitrària dels treballadors catalans Pujol, Carvajal, Elhombre i Martínez, per activitat sindical. Sense sindicats lliures i dret de vaga Espanya no entrarà a les organitzacions europees».

LES AFIRMACIONS DEL DIPUTAT ALEMANY ERLER.

BONN. — El dirigent del Partit Socialista Alemany ha precisat que, en efecte, a Madrid s'havia entrevistat amb una delegació de l'ASO i havia aprovat plenament la seva voluntat d'aconseguir sindicats obrers i llibertat sindical.

Presència dels Socialistes Catalans

L'hora de la responsabilitat catalana

Una nova etapa

Amb aquesta edició « ENDAVANT » inicia una nova etapa en la seva ja llarga vida. Una etapa que ha de ser la darrera a l'exili i que ha de dur-lo a un retorn « material » a Catalunya, a aquesta Catalunya d'avui de la qual procurem no allunyar-nos gens entretant, atents als seus batecs i a les seves inquietuts. Mentre no es pugui editar a casa nostra premsa lliure en català, « ENDAVANT » sortirà a l'exili, però cada dia s'esforçarà més en no ésser una publicació exiliada i en fer-se present a tots els pobles i viles de la nostra terra.

Aquesta nova etapa serà sens dubte important car és d'ella que depèn l'esdevenidor immediat. La dictadura s'esflagarà lentament — malgrat les seves cuetades contra els catalans. L'home prematurament envellit i malalt que representa el poder no sap avui on girar-se per assegurar una impossible continuïtat a un règim de poder personal que no ha sabut crear cap institució estable.

Els catalans hem d'estar atents, més atents que no estem en general, a tot el que passa avui a Madrid i a la península. L'hora de la llibertat serà també, en gran part, com ho fou fa un quart de segle, l'hora de la responsabilitat catalana. I aquesta vegada els catalans hem de saber què volem i com ho volem. Arreu d'Espanya hi ha avui forces joves, sovint en contacte amb les realitats obreres, que lluiten per afirmar-se en el terreny intel·lectual i polític. A

València, a Euskadi, a Galícia, les grans tendències democràtiques de la joventut tenen un signe socialment avançat i amb neta afirmació nacional i federativa. Aquestes forces construiran l'esdevenidor si saben reunir-se, expressar la voluntat d'emancipació social del món del treball i obrir-li camins democràtics. Són germanes nostres. Plegats podem construir, amb els altres pobles hispànics, una península oberta a Portugal, capaç d'entendre Europa i d'integrar-s'hi per dur-hi les nostres inquietuts de renovació política i social. Es la gran esperança dels propers vint anys.

Però aquesta exigència de la nostra acció hispànica no més triomfarà si es recolza en una autèntica força social i política catalana, representativa de les classes populars del nostre poble. Va arribant l'hora de definir-la clarament, de preparar-ne damunt del país, allà on cal ésser present, els quadres dirigents i les estructures vives. Aquesta força catalana democràtica d'esquerres, capaç d'enfocar i resoldre els grans problemes del nostre país, arrelada en el món del treball que ha de representar i servir, reposa fonamentalment en el pensament i en l'acció socialista ; a Catalunya com a tot arreu d'Europa. El Moviment Socialista de Catalunya, que és conscient d'aquesta gran veritat s'esforçarà més que mai de complir-ne totes les exigències. I a aquesta gran tasca convida, amb l'esperit obert, a tots els demòcrates catalans.

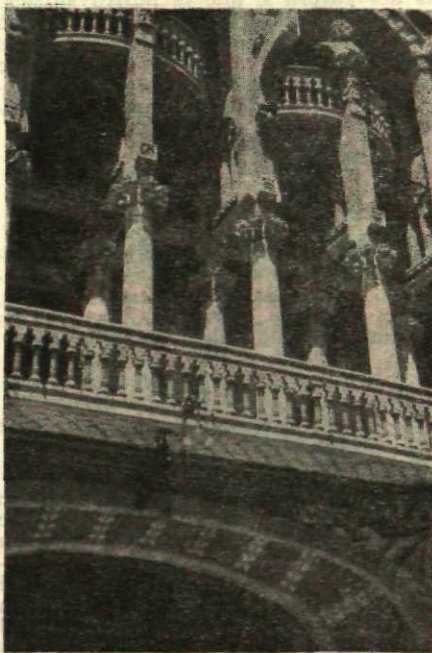
“ L'aggiornamento ” a Espanya i l'exili de l'Abat

Dues notícies : Habilitats perilloses i maquiavelisme contraproductent

Sembla que les darreres intencions del Vaticà referent al Pare Escarré són de conformar-se a les pressions del General de la Guàrdia Civil i Ministre de la Governació, Sr. Camilo Alonso Vega : continuar l'exili. El Cardenal Dell'Aqua - que no és precisament un integrista - hauria doncs pregat a l'Abat de no tornar, ni tan sols en ocasió de la propera Setmana Litúrgica.

Els socialistes catalans que hem seguit amb respecte i interès l'actitud general de l'Església durant el període marcat per la presència de Joan XXIII diem avui amb claretat el que pensen segurament molts de cristians catalans : que aquesta política vaticana és senzillament vergonyosa. Entre Herrera i Escarré, Pau VI sembla escollir molt clarament : la seva preferència va vers el bisbe de Màlaga, el que ha dit que Franco era “ministre de Déu” i que ha rebut de les mans del cap de l'Estat el birret cardenalici.

En alguns medis catòlics es diu que la carta de l'Abat és una “carta de reserva”. Potser sí. Però aquestes habilitats, si habilitats hi ha, són perilloses quan no són contraproductents.

Una vegada més convé dir que no és amb maquiavelisme que Joan XXIII havia sabut guanyar el respecte dels creients i dels no-creients. El maquiavelisme en aquestes qüestions el més sovint, només pot guanyar el menyspreu.

EL SENYOR BISBE I LA CENSURA.

BARCELONA. — El Doctor Modrego, bisbe de Barcelona, ha obligat al R. P. Josep Montserrat i Torrents a renunciar a ésser el corresponal a Catalunya del periòdic catòlic francès « La Croix ». El bisbe pretenia que les cròniques del corresponal de « La Croix » tenien que passar per la censura episcopal abans d'ésser enviades a l'esmentat periòdic catòlic francès.

L'actitud del bisbe de Barcelona és molt comentada en els medis catòlics internacionals pel que representa de cavernaria i contrària a les doctrines de Joan XXIII i del Concili. Hom recorda també l'actitud tèrbola del Doctor Modrego quan l'exili de l'Abat Escarré.

"Al damunt dels

nostres cants

aixequem una senyera que els farà més triomfants "